



ת"פ 58082/05/18 - מדינת ישראל נגד MANA BAHIT ANEBERHAN

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58082-05-18 מדינת ישראל נ' ANEBERHAN
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד

MANA BAHIT ANEBERHAN
ע"י ב"כ עו"ד אלון בן זיו

הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי הנאשם.

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות תקיפת זקן הגורמת חבלה - לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, כחודשיים עובר למועד ביצוע העבירות, עזבה זיוה ונציה (להלן: "המתלוננת"), ילידת שנת 1947, את דירתה ברחוב הגדוד העברי 19 בתל אביב (להלן: "המקום"). ביום 25.11.16 בשעה 10:00 לערך, הגיעה המתלוננת אל המקום על מנת להאכיל חתולים. בנסיבות אלה, במהלך דין ודברים בינה לבין הנאשם, תקף אותה הנאשם באמצעות מגב על ראשה. המתלוננת ניסתה להתגונן באמצעות קרש אולם הנאשם המשיך להכותה, אחז במעילה ודחף אותה על עמוד. המתלוננת ניסתה להדוף את הנאשם אך הנאשם אחז בה, הפילה ארצה ובעודה שוכבת בעט בה בחזה וקפץ עם רגליו על בירכה, תוך שאמר לה "אני הורג אותך אני הורג אותך".

2. הנאשם כפר במיוחס לו, וטען כי לא תקף את המתלוננת ולא איים עליה. לפיכך, נשמעו הוכחות. במהלך פרשת התביעה העידו המתלוננת, עד ראיה בשם אורי אלשיך (להלן: "אורי"), וכן השוטרים חסן פארג (להלן: "השוטר חסן"), ויסאם אבו טריף (להלן: "השוטר ויסאם"), מורן מתן (להלן: "השוטר מורן") וארז ברהום (להלן: "השוטר ארז").



במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען, כי במהלך עדות המתלוננת עלו סתירות בפרטים מסוימים אולם יש ליחס זאת לסערת רגשות בה היתה נתונה לאחר המקרה בעת עדותה במשטרה וכן במהלך עדותה בבית המשפט. במהלך עדותה בבית המשפט, לא יחסה לנאשם דברים חמורים שיוחסו לו בכתב האישום, באופן ממנו ניתן ללמוד על מהימנותה. ב"כ המאשימה הוסיף, כי הנאשם קשר עצמו לאירוע במהלכו אחז במגב, ולא ניתן לקבל את גרסתו כי נותר רגוע ללא תגובה על אף שהותקף. כתמיכה למיוחס לנאשם, היפנה ב"כ המאשימה לעדות שוטר לפיו הנאשם אמר שדחף את המתלוננת וכן לעדות הנאשם בבית המשפט הסותרת דברים שאמר בעת חקירתו במשטרה. לבסוף, טען ב"כ המאשימה כי אין ליחס משקל רב לכך שהמתלוננת לא קיבלה טיפול רפואי בעקבות תקיפתה, זאת בהתחשב בהתרשמות חוקר מצליעתה והסברה כי המתנה שעות לקבלת טיפול רפואי עד שויתרה עליו. לאור טיעונים אלה, טען כי יש להורות על הרשעת הנאשם במיוחס לו.

4. ב"כ הנאשם טען, כי הראיות העלו סתירות בעדות המתלוננת, סתירות בעדותה לעומת עדות עד ראיה התומך בגרסת הנאשם וכן קושי ראיתי הנובע מכך שלא נמצאו כל חבלות על המתלוננת. בנוסף, היפנה ב"כ הנאשם טענות ביחס לדרך חקירת המקרה בשל חוסר ביצוע עימות על אף טענת הנאשם כי הותקף על ידי המתלוננת; תרגום בעייתי ביותר של חקירת הנאשם במשטרה; תחקור הנאשם על ידי השוטר אשר הגיע לזירה, בלא שהודעו לנאשם זכויותיו, וכן חוסר נסיון לחקור עדי ראיה נוספים. לפיכך, עתר לזיכויו הנאשם.

דין והכרעה

5. המסד לראיות המאשימה הוא עדות המתלוננת. מדובר בעדות במהלכה התגלו סתירות רבות וסימני שאלה לגבי פרטי האירוע, אופן התפתחותו, אופי האלימות בה נקט הנאשם ועוד. סתירות אלה באו לידי ביטוי הן במהלך עדות המתלוננת בבית המשפט, הן ביחס לעדות זו לעומת גרסתה במשטרה והן לגבי עדותה לעומת עדותו של עד הראיה אורי. הנמקת ב"כ המאשימה לקושי זה, כנובע מסערת הרגשות בה היתה נתונה המתלוננת, אינה מספקת מענה הולם לסתירות משמעותיות אלה, כפי שיפורט להלן, סתירות המתחדדות נוכח עדות עד הראיה. לנוכח עוצמת הסתירות, לא ניתן לקבוע ברף הפלילי הנדרש כיצד נהג הנאשם במהלך המקרה.

המתלוננת תיארה את הרקע לאירוע בכך שהבחינה בנאשם שוטף את מיטתה, אשר נותרה מאוחסנת בדירה בה התגורר באותה עת הנאשם, זאת לאחר שהמתלוננת עזבה את הדירה. בבית המשפט העידה כי החלה לפרק את המיטה, והנאשם "עמד על הרמפה, קפץ מהרמפה, זה שלוש מדרגות, ולקח את הקרש השני של המיטה והוא נתן לי עם הקרש הגדול מכה בברכיים ברגל ימין בעיקר" (עמ' 16 ש- 4-2 לפרוט'). בשונה מעדות זו, במשטרה העידה כי ראתה את הנאשם שוטף את המיטה באמצעות צינור, אמרה לו שאם מרטיבים אז המיטה לא שווה, והנאשם, אשר אחז במגב בידו, "נתן לי מכה עם המגב על הראש" (נ/2 ש- 18).



כך, עולות סתירות ביחס לכל מרכיב של תחילת האירוע: בהתאם לגרסת המתלוננת במשטרה, אין מדובר בתקיפה בתגובה לכך שהחלה לפרק את המיטה אלא לאחר פנייתה אל הנאשם במילים, כפי שהעידה בבית המשפט; אין מדובר בנאשם אשר אחז בקרש הגדול של המיטה, כפי שהעידה בבית המשפט, אלא בנאשם אשר השתמש במגב עוד בטרם פנתה אליו; אין מדובר במכה באמצעות הקרש בברכי המתלוננת, כפי שהעידה בבית המשפט, אלא במכה באמצעות מגב בראשה.

כשעומתת המתלוננת בעת חקירתה הנגדית עם הסתירות ביחס לאלימות בה נקט כנגדה הנאשם, מסרה גרסאות נוספות אשר המשיכו והתפתחו עוד עם התקדמות עדותה:

תחילה, כשנשאלה האם הנאשם היכה אותה באמצעות מגב, כפי שהעידה במשטרה, השיבה: **"זה היה קרש, אני לא יודעת. אבל עם הקרש המרכזי של המיטה הוא נתן לי בברך"** (עמ' 17 ש- 26-27 לפרוט'). בהמשך, כשנשאלה שוב באופן מפורש האם הוכתה באמצעות מגב, השיבה: **"הוא נתן לי מכה, אני לא יודעת עם מה"** (עמ' 30 ש- 30 לפרוט'), וכשעומתת עם השינוי בתשובתה לגבי מגב לעומת קרש מהמיטה, השיבה: **"מי אמר שזה השתנה? פשוט אני לא זוכרת אם זה היה מגב"** (עמ' 18 ש- 3 לפרוט'). לבסוף, לגבי חלק זה של האירוע, הוסיפה המתלוננת גרסה נוספת לפיה הנאשם פגע בה **"בין הראש לכתף"** (עמ' 18 ש- 5 לפרוט'), אך הדבר לא היה מיד בתחילת האירוע אלא **"אני כבר הייתי על הרצפה מהקרש הגדול ולא הצלחתי לקום ואז הוא קפץ ונתן לי עם הקרש השני. אני לא זוכרת אם זה היה מגב או השלב הפנימי"** (עמ' 18 ש- 8-9 לפרוט').

כך, בגרסה מתפתחת נוספת זו, ייחסה המתלוננת לנאשם שימוש בשני קרשים שונים, לאחר שבמשטרה העידה על שימוש במגב בלבד, ובעדותה הראשית בבית המשפט העידה על שימוש בקרש מהמיטה בלבד; אין מדובר במכה בראשה, כפי שהעידה במשטרה, או מכה בבירכה בלבד, כפי שהעידה בחקירתה הראשית, אלא במכה **"בין הראש לכתף"** אשר נוספה למכה קודמת בברכיים. יש לציין בהקשר זה, כי הקושי לגבי מיקום המכה מתחדד נוכח עדות המתלוננת במשטרה לגבי תקיפה כה משמעותית בראשה, עד שטענה כי **"תפסתי את הראש כי חשבתי שיוורד לי דם"** (נ/ש- 22). אף ביחס לשלב בו הוכתה בראשה או באזור הראש, בגרסתה המתפתחת בבית המשפט העידה המתלוננת כי ספגה את המכה בין ראשה לכתפה לאחר שהופלה ארצה, ואילו בעדותה במשטרה טענה כי המכה בראשה פתחה את האלימות מצד הנאשם.

6. באופן דומה, אף המשך האירוע תואר על ידי המתלוננת במספר דרכים:

בבית המשפט העידה כי כתוצאה מהמכה בבירכה באמצעות הקרש הגדול, **"עפתי על הגדר שחוצצת בין החניון ונפילתי. השלבים של המיטה תפסתי שלב אחד ביד.. הוא הגיע אלי ועם הרגל שלו דרך עלי, הייתי למטה על הרצפה, הוא דרך עלי בחזה עם כף הרגל"** (עמ' 16 ש- 4-5 לפרוט'). לעומת זאת, בעדותה במשטרה העידה המתלוננת כי לאחר שהנאשם היכה בראשה באמצעות מגב, היא הרימה קרש על מנת להגן על עצמה. בהתאם לעדות זו, נפילתה לא נגרמה כתוצאה ממכה בבירכה באמצעות קרש, כפי שטענה במהלך עדותה בבית המשפט, עליה כלל לא העידה במשטרה, אלא הנאשם **"תפס אותי מהמעיל, דחף אותי על עמוד של החניון. אני לא מצליחה להשתחרר ממנו. ניסיתי להדוף אותו והוא זרק אותי על הרצפה"** (נ/ש- 20-21). בנוסף, בהתאם לאותה גרסה, הנאשם לא דרך על חזה המתלוננת, אלא **"התחיל לבעוט לי בחזה ולקפוץ עלי על הברך"** (נ/ש- 21). לעומת



גרסה זו במשטרה, ממנה עולה כי תקיפת המתלוננת בבירכה התבצעה בכך שהנאשם קפץ על הברך בחלקו השני של האירוע, העידה המתלוננת בבית המשפט, כאמור לעיל, כי הנאשם היכה בברך באמצעות קרש גדול וזאת בתחילת האירוע. המתלוננת אף ציינה באופן מפורש בבית המשפט כי הנאשם לא דרך על בירכה אלא על חזה, בניגוד לגרסתה במשטרה (עמ' 20 ש- 12 לפרוט').

7. בנוסף לריבוי גרסאות המתלוננת, הובאה בפני בית המשפט גרסה נוספת של עד ראיה. המתלוננת העידה, כי שכן במקום "ראה את כל הסיפור" (עמ' 16 ש- 9 לפרוט'), והתחיל לצעוק על הנאשם. כך, בהמשך שבה ואישרה כי העד ראה את האירוע, לרבות את המכות שספגה (עמ' 17 ש- 9-14 לפרוט'), וכשנשאלה שוב האם העד ראה כיצד הנאשם היכה אותה, ענתה כי "הוא כבר ראה לפני זה..." (עמ' 19 ש- 26 לפרוט'). באופן דומה, העידה המתלוננת כי העד אף שמע את איומי הנאשם:

"ש. והשכן גם שומע את האיומים?"

ת. שומע ורואה ולא מוכן להתערב" (עמ' 20 ש- 13-14 לפרוט').

המתלוננת אישרה כי מדובר בעד אורי (עמ' 23 ש- 21-26 לפרוט').

אורי, אשר הזעיק שוטרים למקום, העיד כעד תביעה. בעדותו, תיאר אירוע שונה לחלוטין מזה עליו העידה המתלוננת בכל אחת מגרסאותיה:

"שמעתי צעקות של אישה...הסתכלתי... יש מבנה כזה, רמפה כזאת, ממש מרפסת, אדם עם עור כהה ואז ראיתי אותה על הרצפה והוא היה עם צינור של מים והשפריץ עליה מים והיא משכה את הצינור... היא אמרה לי תזמין משטרה... כשדיברתי איתה היו השפרצות מים וצעקות בין שניהם... היא אמרה שיורד לה דם... אני חושב שירד לה דם מהיד" (עמ' 8 ש- 3-17 לפרוט').

בהמשך, שב והעיד כי כל שהבחין בו הוא מים מהצינור ומשיכת הצינור על ידי המתלוננת אשר ככל הנראה נפלה כתוצאה מכך:

"יש לי את התמונה מול העיניים, הצינור היה פתוח עם מים, היא משכה את הצינור, היא הייתה למטה על הרצפה ומשכה את הצינור והוא השפריץ עליה מים, הייתה התנגדות עם הצינור, היא ישבה על הרצפה ומשכה עם הצינור... כשהיא משכה את הצינור כנראה היא נפלה על הרצפה" (עמ' 9 ש- 10-17, וכן עמ' 10 ש- 27-28 לפרוט').

במהלך חקירתו הנגדית, השיב אורי כי לא שמע איומים מצד הנאשם כלפי המתלוננת (עמ' 11 ש- 7-8 לפרוט'), וכן אישר כי המתלוננת אמרה לו שיורד לה דם מידה (עמ' 13 ש- 2-3 לפרוט').

למעשה, עד הראיה אורי, אשר לדברי המתלוננת הבחין בכל האירוע, תיאר אירוע שונה לחלוטין, לא התייחס לכל תקיפה באמצעות קרש או מגב, איומים, דחיפות, בעיטות או דריכה על המתלוננת, ועוד. האירוע עליו העיד עד הראיה אותו ציינה המתלוננת כאדם שהבחין באירוע חל מתחילתו, הוכחש על ידי אותה מתלוננת, כפי שהעידה:



"הצינור היה על הרצפה והמים היו פתוחים. שום דבר לא היה עם הצינור, הוא היה על הרצפה" (עמ' 20 ש-33-34 לפרוט'); "ש. אז הוא לא השפירץ עלייך מים? ת. לא. הוא זרק את הצינור מהיד ולקח את הקרש כי המיטה כבר הייתה חצי מפורקת" (עמ' 21 ש-7-8 לפרוט'). באופן דומה, המתלוננת אף הכחישה את עדות עד הראיה אורי כי אמרה לו שיורד לה דם מידה:

"ש. וירד לך דם גם? ת. לא. ש. את לא אמרת לו שירד לך דם? ת. למי אמרתי? ש. לשכן. ת. דברים שלא קרו אני לא אומרת. לא היה לי דם" (עמ' 20 ש-15-20 לפרוט').

ובהמשך:

"ש. היה פה עד שגם אמר שאת אמרת לו שיורד לך דם. ת. אני לא דיברתי איתו בכלל" (עמ' 22 ש-23-24 לפרוט').

כשעומתת המתלוננת עם סתירות נוספות בין גרסאותיה וכן בין גרסאות אלה לגרסת עד הראיה, הוסיפה וכרסמה עוד ממנהימות עדותה: תחילה, הכחישה אמירת דברים עליהם העידה אך דקות ספורות קודם לכן, כאשר לאחר שבתשובה לשאלה האם השכן שמע את האיומים השיבה "שומע ורואה ולא מוכן להתערב" (עמ' 20 ש-14 לפרוט'), טענה כי כלל לא אמרה זאת (עמ' 21 ש-23 לפרוט'). בהמשך, כשב"כ הנאשם ביקש להציג בפניה דברים שאמרה במשטרה הסותרים את עדותה בבית המשפט, השיבה המתלוננת "אל תראה לי" (עמ' 22 ש-18 לפרוט'), ייחסה טעויות לשוטר שגבה את תלונתה (עמ' 22 ש-20 לפרוט'), והכחישה אמירת דברים שנכתבו מפיה על ידי שוטר בהזדמנות נוספת (עמ' 24 ש-13-16 לפרוט').

8. לא מצאתי בעדות השוטר חסן משום חיזוק כלשהו לעובדות כתב האישום או לטענה הכללית כי המתלוננת הותקפה על ידי הנאשם. טענת המתלוננת בפני השוטר חסן אשר הגיע לזירת האירוע, מהווה גרסה נוספת לאופן תקיפתה, כאשר התלוננה בפניו על מכות באזור החזה והראש (עמ' 28 ש-25 לפרוט'), לא ציינה דבר לגבי תקיפה באמצעות קרש או מגב, פגיעה בברך, בעיטות או דריכה. בהתאם לעדות השוטר חסן, המתלוננת אף הוסיפה גרסת אלימות חדשה ולפיה הנאשם "אגרף אותה, מכות לבית החזה ולראש" (עמ' 33 ש-9 לפרוט').

איני מקבל את טיעון ב"כ המאשימה לגבי הודאת הנאשם כביכול בפני השוטר חסן, בזירת ההתרחשות, כי דחף את המתלוננת. מדובר בנתין זר, דובר השפה הטגרית, אשר הודעתו במשטרה וכן עדותו בבית המשפט תורגמו לשפה הטגרית. השוטר חסן העיד כי הנאשם דיבר "קצת עברית וקצת אנגלית, ערבב" (עמ' 29 ש-4 לפרוט'). לא ניתן לקבוע כיצד התקבל אותו מענה נטען מצד הנאשם, זאת לנוכח עדות השוטר חסן כשנשאל כיצד השיב הנאשם כי דחף את המתלוננת:

"ש... לא כתבת באיזה שפה הוא תקשר איתך? אולי עם ידיים? אולי היו שם תנועות ידיים?"

ת. לא כתבתי. אני לא זוכר אם היו שם תנועות ידיים" (עמ' 32 ש-14-16 לפרוט').

אני מוצא כי בהתחשב בתשובות אלה, לא ניתן לשלול אי הבנה של השוטר חסן לגבי תגובת הנאשם.

איני מקבל טיעון נוסף שהעלה ב"כ המאשימה, לגבי עדות השוטר מורן ביחס לצליעת המתלוננת בתחנת



המשטרה כמחזקת את תלונתה. כאמור לעיל, לא ניתן לקבוע איזו משלל גרסאות המתלוננת משקפת את האירוע הנטען. בנוסף, ככל שהמתלוננת אכן הותקפה, באופן כזה או אחר, בעוצמה אשר הקשתה עליה ללכת עד שנאלצה להיעזר בשוטר (עמ' 35 ש- 21 לפרוט') וכן סובלת עד היום מכאבים בברך (עמ' 17 ש- 3 לפרוט'), ניתן היה לצפות לראיות מחזקות נוספות בסוגיה זו: כך, המתלוננת הסבירה תחילה שלא פנתה לטיפול רפואי מכיוון שהמתינה בתחנת המשטרה למתן עדותה (עמ' 24 ש- 32-33 לפרוט'), ובהמשך הבהירה כי הלכה לקופת חולים לאחר מתן העדות במשטרה אך עזבה את המקום לאחר שנאלצה להמתין שעות (עמ' 26 ש- 23-25 לפרוט'); השוטר חסן ציין כי היה מפרט חבלות על המתלוננת ככל שהיה מבחין, וכן כי היה מזמן מד"א אך לא עשה כן (עמ' 31 ש- 3-5 לפרוט'); אף השוטר ויסאם, שהגיע לזירת האירוע, לא תיעד כל חבלה על המתלוננת וציין כי הבין שאינה מעוניינת בטיפול רפואי (עמ' 34 ש- 12 לפרוט').

9. הצטברות מגוון הגרסאות להתרחשות המתוארת בכתב האישום במהלך העדויות בבית המשפט, הסתירות הרבות והמהותיות שעלו וכן התרשמותי הבלתי אמצעית מאופן עדות המתלוננת כמפורט לעיל, מותירים למעלה מספק סביר לגבי המיוחס לנאשם. לא מצאתי בגרסת הנאשם, במשטרה או בבית המשפט, משום חיזוק כלשהו לגרסה מסוימת, אחת מיני רבות שהוצגו במהלך פרשת התביעה. טענת ב"כ המאשימה כי הנאשם הכחיש פרט מסוים שנאמר על ידו בעת חקירתו במשטרה, אינה מוסיפה לחוסר הראייתי המשמעותי הקיים, ובעייתית בפני עצמה לנוכח הבעייתיות העולה מתרגום חקירת הנאשם במשטרה, כפי שעולה מהתמליל ת/2 (ראו לענין זה את טיעוני ב"כ הנאשם בסיכומיו. בשל הספק המבוסס והכבד שנותר לגבי המיוחס לנאשם בכתב האישום, לא ראיתי לנכון להעמיק בסוגיה זו).

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"א חשוון תש"פ, 19 נובמבר 2019, במעמד הצדדים